Enid Blyton

Інід Блайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

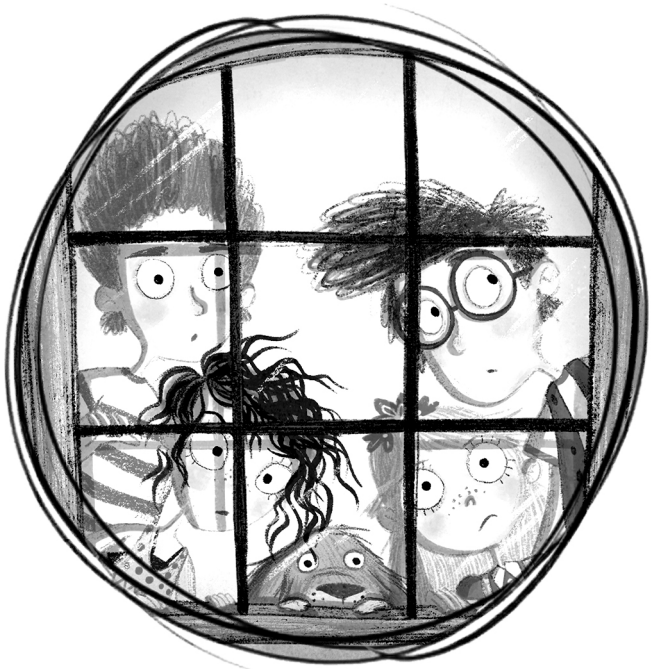

У п'ятірки неприємності

Харків
«ФОЛІО»

Розділ 1
П'ЯТЕРО СКЛАДАЮТЬ ПЛАНИ НА КАНІКУЛИ

— Справді, Квентіне, з тобою просто найважче! — сказала тітка Фенні своєму чоловікові.

Четверо дітей сиділи за столом, снідали й мали дуже зацікавлений вигляд. Що на цей раз утнув дядько Квентін? Джуліан підморгнув Діку, а Енн ко́пнула Джорджу під столом. Чи вибухне від гніву, як то інколи траплялось?

У руці дядько Квентін тримав листа, якого йому передала дружина після того, як прочитала сама. Саме від цього листа були всі неприємності. Дядько Квентін нахмурився й вирішив-таки не вибухати. Натомість він досить спокійно сказав:

— Ну, Фенні, дорогенька, як я можу пам'ятати, коли саме в дітей починаються канікули й чи вони будуть із нами, чи з твоєю сестрою? Ти ж знаєш, я займаюся науковою роботою — до того ж зараз дуже важливою. Я просто не можу пам'ятати, коли в дітей у школі канікули та коли вони повертаються до навчання!

— Ти завжди можеш запитати мене, — роздратовано сказала тітка Фенні. — Справді, Квентіне, хіба ти забув, що ми обговорювали, що Джуліан, Дік і Енн будуть у нас на цих великодніх канікулах, бо їм дуже подобається острів Кирін і море о цій порі року? Ти сказав, що

заплануєш поїздку на конференцію після їхніх канікул, а не посеред них!

— Але вони почалися так пізно! — сказав дядько Квентін. — Я не знав, що так буде.

— Ти ж знаєш, що Великдень цього року пізній, от і канікули почалися пізно, — зітхнула тітка Фенні.

— Тато про це не подумав, — сказала Джорджа. — Що сталося, мамо? Тато хоче кудись поїхати посеред наших канікул, чи що?

— Так, — відповіла тітка Фенні й знову простягнула руку по лист. — Дай гляну, він би мав вирушити за два дні, і я точно маю поїхати з ним. Але я аж ніяк не можу залишити вас тут самих, без нікого в будинку. Якби Джоанна не хворіла, то все було б у порядку, але її не буде ще тиждень чи два.

Джоанна — це куховарка. Діти дуже любили її і неймовірно засмутилися, коли не побачили її по приїзді.

— Ми можемо самі про себе подбати, — сказав Дік. — Енн досить добре готує.

— Я теж можу допомагати, — додала Джорджа. Її справжнє ім'я було Джорджина, але всі звали її Джорджа. Її мама посміхнулася.

— Ох, Джорджо, коли ти востаннє варила яйця, то лишила каструлю на плиті, поки вся вода не википіла! Не думаю, що решті дуже сподобається те, що ти приготуєш.

— Я просто забула, що там було яйце. Я хотіла взяти годинник, аби засікти час, але тоді згадала, що Тіммі не вечеряв, і...

— Так, ми це все знаємо, — засміялась її мама. — Тіммі повечеряв, але твій тато залишився без підвечірку.

— Гав, — озвався Тіммі з-під столу, почувши своє ім'я. Він лизнув ногу Джорджі, щоб нагадати їй про себе.

— Вернімося до нашого питання, — нетерпляче сказав дядько Квентін. — Мені точно треба потрапити на цю конференцію. Я там виступаю з важливою доповіддю. Фенні, тобі не треба їхати зі мною — ти можеш залишитися тут і наглянути за дітьми.

— Мамі не треба залишатися, — сказала Джорджа. — Ми можемо зайнятися тим, що так хотіли, але думали, що відкладемо на літні канікули.

— О, так, — одразу ж погодилась Енн. — Можемо! Зробімо це!

— Так, я б теж хотів, — додав Дік.

— Ну і що це? — запитала тітка Фенні. — Я нічого про це не відаю. Якщо це щось небезпечне, то я проти. Так що добре подумайте про це!

— Коли б це ми робили щось небезпечне? — скрикнула Джорджа.

— Безліч разів, — відповіла її мама. — То що ви задумали?

— Нічого особливого, — сказав Джуліан. — Просто всі наші велосипеди в першокласному стані, тітко Фенні, й ви подарували нам два малі намети на Різдво. Тож ми подумали, що буде дуже весело поїхати кудись на велосипедах, узяти з собою намети й трохи дослідити цю місцину.

— Зараз чудова погода, нам буде дуже весело, — додав Дік. — До того, тітко Фенні, ви ж хотіли, щоб ми використовували ці намети! Ось наш шанс!

— Я хотіла, щоб ви їх використовували в саду чи на пляжі, — сказала тітка Фенні. — Минулого разу, коли ви

вирушили в табір, за вами наглядав містер Люффі. Мені не дуже подобається ідея, щоб ви самостійно вирушали кудись із наметами.

— Ой, Фенні, якщо Джуліан не здатний наглянути за іншими, то він, певно, зовсім немічний, — нетерпляче сказав її чоловік. — Дозволь їм піти! Я завжди покладаюся на Джуліана, він може тримати інших у порядку та переконатися, що всі в безпеці.

— Дякую, дядьку, — Джуліан не звик отримувати компліменти від дядька Квентіна. Він глянув на решту дітей і посміхнувся: — Звісно, що легко впоратися з ними — хоч із Енн інколи дуже важко!

Енн обурено роззявила рота. Вона була найменшою та, напевно, єдиною, з ким можна було впоратися. Енн помітила посмішку Джуліана — очевидно, він тільки дражнився. Вона посміхнулась у відповідь.

— Обіцяю, що зі мною буде легко, — невинним голоском сказала Енн дядьку Квентіну.

Той мав здивований вигляд.

— Чесно кажучи, я думав, що важко тільки з Джорджею... — почав він, але одразу ж замовк, коли помітив нахмурений погляд дружини. З Джорджею таки було важко, але легше не стане, якщо на це вказувати!

— Квентіне, ти ніколи не розумієш, коли Джуліан дражниться, хіба ні? — запитала його дружина. — Ну якщо ти справді вважаєш, що Джуліан впорається бути за головного, і ми можемо відпустити їх кататися на велосипедах, взявши нові намети....

— Ура! Домовилися! — закричала Джорджа і від радості почала стукати Діка по спині. — Вирушимо завтра. Ми...

— Джорджо! Не треба так кричати й стукати, — зауважила її мама. — Ти ж знаєш, що твій тато того не любить. Ти ще й Тіммі розхвилювала. Тіммі, лежати! Ну от, тепер він носиться по кімнаті як божевільний!

Дядько Квентін підвівся і пішов. Йому не подобалося, коли трапези перетворювалися на клоунаду. Він ледь не перечепився через збудженого Тіммі й, дякувати Богу, зник із кімнати. На що перетворювався будинок, коли в ньому були четверо дітей і собака!

— Ох, тітко Фенні, ми справді можемо вирушити завтра? — запитала Енн із блиском ув очах. — Сьогодні така чудова квітнева погода — справді, так спекотно, як у липні. Нам навіть не доведеться брати з собою багато теплого одягу.

— Якщо ви так думаєте, то нікуди не поїдете, — суворо сказала тітка Фенні. — Сьогодні може бути сонячно та спекотно, але ніколи не можна сподіватися, що у квітні є два однакові дні. Завтра може лити злива, а післязавтра — випасти сніг! Джуліане, я дам вам гроші, щоб ви змогли переночувати в готелі, якщо погода буде погана.

Четверо дітлахів одразу ж вирішили, що погода ніколи не буде занадто поганою!

— Але весело ж буде, правда? — вигукнув Дік. — Ми зможемо самостійно обирати місце для ночівлі щоразу та розкладати там намети. Ми навіть можемо кататися до півночі у місячному сяйві, якщо захочемо!

— Оооо, кататися в місячному сяйві — я такого ніколи не робила, — Енн була в захваті. — Звучить чудово.

— Добре, що вам є чим зайнятися, поки нас немає, — сказала тітка Фенні. — Господи Боже, скільки років я одружена з Квентіном, а він досі заварює таку

кашу без мого відома! Добре, добре, нам варто сьогодні взятися до роботи й вирішити, що ми з собою беремо.

Несподівано все стало здаватися дуже захопливим. Четверо дітлахів поспішно взялися до ранішньої роботи — позастеляти ліжка та поприбирати в кімнатах. Вони голосно розмовляли.

— Хто б міг подумати, що ми завтра самі вирушимо в мандрівку! — сказав Дік, скидаючи в купу простирадла та ковдри.

— Діку! Я застелю твоє ліжко, — скрикнула Енн, вражена тим, як поспішно він це робить. — Ти не можеш так застеляти ліжко!

— Я не можу! — вигукнув Дік. — От побачиш зараз! Ба більше, я і Джуліанові так застелю, тож згинь звідси та застеляй своє, Енн, — заправляй кожен кутик, розгладжуй подушку та розрівнюй перину. Роби, що хочеш зі своїм ліжком, але дай мені застеляти моє так, як я сам хочу! От почекай, поки ми вирушимо у наш велотур, — тоді ти не турбуватимешся про ліжка, ти просто згорнешся у спальнику, от і все!

Поки він говорив, то закінчив застеляти ліжко, криво натягнувши покривало та засунувши піжаму під подушку. Енн засміялась і пішла застеляти своє. Вона теж була збуджена. Попереду на неї чекали сонячні дні, повні дивних місцин, незвіданих лісів, великих і малих пагорбів, дзюркотливих струмків, пікніків на узбіччі та їзди в місячному сяйві, — невже Дік серйозно? Як чарівно!

Того дня всі були зайнятими — напаковували рюкзаки всім необхідним, складали намети якомога компактніше, щоб прив'язати їх до багажника, бігали у комору

по їжу, яку візьмуть із собою, та шукали мапи, які б хотіли взяти у похід.

Тіммі знав, що вони кудись вирушають, і, звісно ж, був переконаний, що він вирушає з ними, тож був таким же збудженим, як і всі. Він гавкав і стукав хвостом та й загалом увесь день крутився під ногами. Однак ніхто не був проти. Тіммі був одним із них, одним із «П'ятірки», і він міг робити майже все — хіба що не розмовляв. І думки не було, щоб вирушити кудись без старенького друзяки Тіммі.

— Тіммі ж встигатиме за вами, коли ви проїжджатимете багато миль? — запитала Джуліана тітка Фенні.

— Боже, звісно ж, — сказав Джуліан. — Йому байдуже, як далеко ми їздимо. Сподіваюся, ви не хвилюєтеся за нас, тітко Фенні. Ви ж знаєте, який Тіммі хороший охоронець.

— Так, знаю, — відповіла його тітка. — Я б вас так легко не відпустила, якби знала, що з вами не буде Тіммі! Він може наглядати за вами не гірше дорослого!

— Гав, гав! — погодився Тіммі. Джорджа засміялася.

— Мамо, він каже, що не гірший і за двох дорослих! — сказала вона, а Тіммі стукнув великим хвостом об підлогу.

— Гав, гав, гав, — озвався він. Це означало: «Не за двох, а трьох!»

Зміст

Розділ 1. П'ятеро складають плани на канікули 3
Розділ 2. Самі по собі 10
Розділ 3. Чудовий день і чудова ніч 18
Розділ 4. Річард 25
Розділ 5. Шістка замість п'ятірки 32
Розділ 6. Відбуваються дивні речі 39
Розділ 7. Річард розповідає тривожну історію 46
Розділ 8. Яке ж найкраще рішення? 54
Розділ 9. Пригода під місячним сяйвом 61
Розділ 10. Совина долина на Совиному пагорбі 67
Розділ 11. У пастці! 75
Розділ 12. Джуліан нишпорить 83
Розділ 13. Дивний секрет 90
Розділ 14. Рокі дуже злий 97
Розділ 15. В'язні 105
Розділ 16. Еґґі й Ханчі 112
Розділ 17. У Джуліана чудова ідея 119
Розділ 18. Полювання на Річарда 127
Розділ 19. Власна пригода Річарда 134
Розділ 20. Таємна кімната 141
Розділ 21. Захопливий фінал 149